

Església de Santa Margarida de Mejà

Sant Mateu de Bages

Ubicació

Comarca:	Bages
Lloc/Adreça:	Demarcació de Mejà
Emplaçament	Carretera de Salo (BV-3002) al km. 6,6 camí direcció sud-est uns 300 m
Alçada:	451

Coordenades:

Latitud:	41.84113
Longitud:	1.66287
UTM Est (X):	388986
UTM Nord (Y):	4633002

Classificació

Número de fitxa	08229 - 465
Àmbit:	Patrimoni immoble
Tipologia	Edifici
Estil / època:	Medieval Renaixement Gòtic Modern
Segle	XI-XVIII
Estat de conservació	Dolent
Notes de conservació:	Estructuralment l'obra és sòlida, però la teulada es troba en molt males condicions
Protecció	Inexistent
Número inventari	SI: IPA 17132
Generalitat i altres inventaris	
Accés	Fàcil
Ús actual:	Sense ús
Titularitat	Privada
Titular:	08229A010000320000MD
Fitxes associades:	

Descripció

Església que havia estat la parroquial de Mejà, d'època gòtica amb alguns elements conservats de tradició romànica. Es troba emplaçada al costat del Puig, mas hereu de l'antic castell de Mejà. El castell era situat al cim del turó que hi ha al costat de l'església. El temple presenta una gran nau rectangular sense absis i amb finestra de creu als peus de la nau. La façana principal, encarada a llevant, conserva un campanar d'espadanya doble. Aquesta part fou tapiada per la construcció d'un cos adossat que té un pas inferior en forma de porxo. Aquesta petita construcció era coneguda com el Comú i, per tant, devia fer funcions de casa del comú del terme de Mejà. Cal dir que, antigament, el camí venia per can Batlle (on hi havia un hostal), a la banda sud, i continuava passant sota el porxo en direcció a Saló. Per això el portal més utilitzat era el que es troba a la façana de migdia. Aquest és d'estil renaixentista (construït el 1594) i format per sengles columnes rematades amb un frontó que té una fornícula a l'interior. Durant la Guerra Civil de 1936 s'obrí un altre gran portal, aquest a la façana nord, que permetia l'entrada de carros a l'església. Crida l'atenció la bona qualitat i la solidesa de tots els murs, fets a base de carreus de tampany mitjà perfectament escairats i disposats en filades. Davant de l'església hi ha una petita pallissa del mas i una àmplia era.

Observacions:

Altres noms: de Santa Margarida de Maia, Maja o Meia

Inscripció en una pedra de la façana sud: Ma feu Samis 1594. Franes Sola, Franes Riera, Cristofol Cort. Priors

Història

D'aquesta església no en coneixem gaires notícies. Segurament els seus orígens estan vinculats al castell de Mejà, situat al turó immediatament al seu costat però del qual gairebé no en queden vestigis. Aquest castell apareix documentat a partir de l'any 975, quan el comte Oliba Cabrera de Cerdanya-Berga va fer donació d'un alou que afrontava amb el castell de Mejà. El domini eminent estigué en mans dels comtes de Cerdanya-Berga i passà posteriorment als de Barcelona. El primer feudatari conegut fou Ramon Bernat de Castelladral, que també ho era del castell de Coaner. En el jurament de fidelitat els dos castells apareixen junts. El terme del castell de Mejà era molt petit i és possible que fos absorbit pel de Saló i, com aquest, passés a dependre de la família Òdena. Al segle XIV ja pertanyia a la família dels Cardona i estava vinculat al vescomtat creat el 1314. Els Cardona hi exercien la jurisdicció civil i criminal fins a una època indeterminada en què el terme fou cedit a l'abat de Sant Vicenç de Cardona, que l'any 1718 consta com a senyor de Mejà. Aquest domini encara persistia l'any 1831, poc abans de la desaparició dels senyorius jurisdiccionals.

Pel que fa pròpiament a l'església, l'any 1391 en un document sobre un capellà beneficiat de l'església de Sant Vicens de Cardona es situa el mas Vilalta a la "parròquia de Santa Margarida de Meia". Així mateix, en el Llibre Gran de les Feixes de Coaner es deixa constància de l'existència de l'església de Mejà des de finals del 1600 (CAROL, 1992: 31). Més tard, però, Santa Margarida de Mejà va quedar com a sufragània de la parroquial de Saló. Segons una inscripció, l'any 1594 els llavors priors de l'església (Francesc Solà, Francesc Riera i Cristòfol Cort) van fer-hi obres que probablement van consistir en un nou portal d'estil renaixentista a la façana de migdia. Segons Josep CAROL (1992: 31), l'any 1790 l'església va ser

reformada. Tal com hem dit, en la petita construcció annexa a l'església hi devia haver la Casa del Comú de Mejà. Ja durant la Guerra Civil de 1936 fou utilitzada com a magatzem, i fou llavors quan s'hi obrí el gran portal a la façana nord. Posteriorment ha quedat sense culte.

Bibliografia

BENET, Albert; DUOCASTELLA, Anna M. (1988). "Sant Mateu de Bages", Història del Bages, Manresa, Parcir Edicions Selectes, p. 408-409.

CAROL, Josep (1992). Saló, història d'un poble o Fills per l'Església, Casal Parroquial, Cervera, p. 31.

CATALÀ, Pere; A.P. (1976). "Castells de Sant Mateu de Bages -o de les Planes-, Saló, Meià i Claret"; Els Castells catalans, vol. V. Barcelona, Rafel Dalmau Editors, p. 759 - 771.

